

ת"פ 65255/12/16 - מדינת ישראל נגד אברהם ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 65255-12-16 מדינת ישראל נ' ישראל

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם אברהם ישראל

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת פציעה לפי סעיפים 334, 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות בהן הורשע הנאשם, ביום 28.11.2015 הגיעו ד' וב' (להלן בצוותא: "המתלוננים") אל בית גיסם המתגורר בסמיכות לנאשם, על מנת ליישב סכסוך בין הנאשם לבין הגיס. בנסיבות אלה, פגשו המתלוננים בנאשם מלווה בשני קטינים מחוץ לביתם. ב' (להלן: "המתלונן"), ניגש אל הנאשם ושאל אותו "מה הסיפור עם השכן למעלה". בתגובה, קילל אותו הנאשם, רץ אל אתר בניה סמוך, נטל משם מוט ברזל, שב אל המקום וחבט באמצעות המוט על גבו של המתלונן פעמיים באופן שהותיר סימן אדום על הגב. בהמשך, לאחר שהמתלונן מעד ארצה, היכה אותו שוב הנאשם באמצעות מוט הברזל בראשו. צוות מד"א הוזעק למקום וטיפל במתלונן טיפול ראשוני. בשלב זה התקרב הנאשם אל המתלונן ואיים עליו בכך שאמר לו: "תקשיב לי טוב, אני אהרוג את המשפחה שלך אחד אחד". בהמשך, איים הנאשם על דן בכך שאמר לו שייקח את המטוס הראשון לצרפת כי בכוונתו להרוג את כל משפחתו. כתוצאה ממעשים אלה נגרם למתלונן חתך עמוק באורך של כ-10 ס"מ בראשו, אשר דרש טיפול של הרדמה מקומית ותפירה באמצעות עשרה תפרים.

2. כתב האישום הוגש בתאריך 1.1.2017, אך הדיון התמשך בנסיבות אלה: תחילה, ביקשה ב"כ הנאשם כי תינתן חוות דעת פסיכיאטרית לשם בחינת כשירותו לעמוד לדין; בהמשך, כפר הנאשם במיוחס לו וטען להגנה עצמית; דחיות נוספות חלו בשל הצורך לתאם את מועד עדות המתלוננים המתגוררים בצרפת; ביום 17.12.2019 ניתנה הכרעת דין בה הורשע הנאשם, ומיד לאחריה נדחה הדיון בשל בקשת ב"כ הנאשם למתן חוות דעת פסיכיאטרית עדכנית לאור שינוי במצבו הנפשי של הנאשם; ביום 8.6.2020 נשמעו טיעונים לעונש

אשר בסופם עתרה ב"כ הנאשם לאפשר את עדות מטפלו מבית החולים "גהה", ביחס להליך הטיפול אותו הוא עובר; לפיכך, ועל מנת לאפשר לנאשם להציג את מלוא הנתונים לשם הגנתו, נדחה שוב הדיון; הדיון נדחה שלוש פעמים בשל קשיים שונים בהתייבבות המטפל למועדים שנקבעו; בהמשך, הוחלף יצוגו של הנאשם בשל מינוי באת כוחו לשיפוט; לאחר מכן, חלו דחיות נוספות בשל סיבות הנובעות ממגפת הקורונה וכן קושי חוזר של המטפל להתייבב.

3. בעניינו של הנאשם ניתנו שתי חוות דעת פסיכיאטריות אשר מצאו אותו כשיר לעמוד לדיון. הרקע המקצועי שעלה בחוות דעת אלה התייחס להפרעות שינה, עצבנות, מצב דכאוני, הפרעה בווטות מצבי הרוח ואימפולסיות.

ראיות לעונש

4. מטעם ההגנה העיד העו"ס ניר שטרסברג המטפל בנאשם מזה כשנתיים במרכז לבריאות הנפש "גהה" (להלן: "המטפל"). במהלך עדותו פירט כי הנאשם סובל מפוסט טראומה בשל אירועים בעברו, נוטל חלק פעיל בהליך טיפולי מזה כשנתיים, וכי כיום התרשם שלנאשם יכולת הולכת וגדלה לחבר את מעשי האלימות לטראומות העבר. המטפל הוסיף כי הנאשם מגלה מוטיבציה טיפולית, לקח אחריות על מעשי האלימות ומאז ביצוע העבירה ועד היום לא שב לבצע עבירות אלימות. המטפל ציין כי הנאשם מנסה לשקם את חייו באופן אמיתי וכי אין ספק בעיניו שריצוי מאסר יעצור את התהליך השיקומי אותו בו הוא נתון.

5. ב"כ הנאשם הגישה סיכום טיפול של הנאשם במרכז לבריאות הנפש "גהה" (ט/נ1).

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם ענישה הנע בין 12 חודשי מאסר ועד 36 חודשים, תוך שהפנה לערכים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירות, בנסיבות המצביעות על חומרה, וכן צירף פסיקה לביסוס טיעונו. לאחר שהפנה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, טען ב"כ המאשימה כי על אף שמדובר בהרשעות ישנות הרי יש בהן להעיד על דפוסי התנהגות הנאשם אשר לא השתנו לאורך השנים. בנוסף, ציין כי הנאשם ביצע את העבירות בזמן שהיו תלויים כנגדו שלושה מאסרים מותנים. לפיכך, עתר ב"כ המאשימה למקם את הנאשם ברף הגבוה של מתחם הענישה, להפעיל את המאסרים המותנים ולהשית עליו עונש מאסר שלא יפחת מ-45 חודשים. לגבי עדות המטפל, טען ב"כ המאשימה כי אין מדובר בהליך שיקומי אלא בהליך שמטרתו היא הקלה בעונש, זאת בהתחשב בחוות דעת פסיכיאטרית בה צוין כי הנאשם מביע חשש מתוצאות ההליך המשפטי.

7. ב"כ הנאשם התייחסה בטיעוניה לחלוף הזמן הממושך מביצוע העבירות, כאשר אלה בוצעו בשנת 2015 ומאז לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים. לגבי נסיבות ביצוע העבירות, הדגישה כי המתלוננים הגיעו למפגש עם הנאשם כשהם מצוידים בנוצ'קו ובגז מדמיע. ב"כ הנאשם ציינה כי הרקע הנפשי של הנאשם מצביע על נסיבות חיים קשות ועל המוטיבציה שלו לבצע שינוי, כאשר בעקבות הטיפול אותו הוא עובר אכן ערך שינוי משמעותי באורחות חייו. לגבי עברו הפלילי של הנאשם, הפנתה באת כוחו לכך שהרשעתו האחרונה היא משנת 2013 בגין עבירות שבוצעו בשנת 2005, ואילו העבירות נשוא כתב האישום בוצעו במהלך שנת 2015 ומאז לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים. ב"כ הנאשם עתרה שלא למצות עימו את הדיון, ולתת משקל משמעותי לשיקולי

השיקום בהתבסס על עדות המטפל. לגבי המאסרים המותנים, טענה כי יש להפעיל מאסר מותנה בגין עבירת איומים אך להאריך מאסר מותנה בגין עבירת אלימות אשר ניתן במסגרת אותו גזר דין. לבסוף, עתרה ב"כ הנאשם לחפוף את המאסר המותנה לעונש שיוטל כך שהנאשם ירצה מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

8. הנאשם בדברו התייחס לטיפול התרופתי אותו הוא מקבל כיום ולדבריו בעבר לא נטל בשל קושי כלכלי עד שהוכר כנכה נפשית. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, על הפגיעה במתלוננים וציין כי חש בושה.

מתחם העונש ההולם

9. אלימות כלפי אחר מהווה פגיעה בזכות כל אדם לשלמות הגוף, לביטחון אישי ולשלמות הנפש. באופן דומה, גם עבירת איומים מערערת את שלווה הנפש ואת הבטחון האישי. עבירות האלימות פוגעות אף במרקם החברתי, בכך שהן יוצרות חוסר בטחון במרחב הציבורי ואווירה קשה. דברים שנכתבו לפני למעלה מעשור, ביחס לנגע האלימות ולתפקיד בתי המשפט לגביו, יפים אף לעת הזו:

"קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר...יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח"

(ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 (10.11.2009)).

עבירות אלימות מתפרסות על פני מנעד רחב של נסיבות משתנות, המבססות יסודות שונים של חומרה בהתאם לעבירות שנקבעו על ידי המחוקק. עבירת פגיעה בנסיבות מחמירות נקבעה כעבירת פשע אשר העונש המרבי בצידה עומד על שש שנות מאסר.

10. בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים יש לתת משקל משמעותי לנסיבות ביצוע העבירה, במיוחד כשמדובר בעבירות המתאפיינות בשוני רב בדרך הביצוע בין מקרה ומקרה, כגון עבירות אלימות בכלל ועבירת פגיעה בנסיבות מחמירות בפרט (ראו: ע"פ 1323/13 ר"ח חסן נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (5.6.2013) ; ע"פ 1127/13 עמאואל גברזי נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (15.1.2014)).

בנסיבות המקרה הנדון, איני מוצא מקום למתן משקל לטעון ב"כ הנאשם לגבי הגעת המתלוננים אל המקום מצוידים בגז מדמיע ובנוצצ'קו, זאת בהתאם למפורט בהכרעת הדין בסוגיה זו (ראו סעיף 6 להכרעת הדין). המתלוננים פנו אל הנאשם בשאלה לגבי יחסיו עם גיסם, הוא שכנו של הנאשם, לאור חששם כי הנאשם איים עליו. כפי שעלה מהראיות, הנאשם הגיב באופן מידי בכך שהפך ל"כדור אש", רץ אל אתר בניה סמוך, אחז במוט ברזל, שב אל המתלוננים והיכה באמצעות המוט את אחד מהם בשתי מכות בגבו. מדובר בהתלקחות אלימה ומיידית מצד הנאשם, ללא כל מחסומים או עכבות. לאחר תקיפתו בגבו, נפל המתלונן ארצה. הנאשם לא הסתפק בכך, לא עצר

מהתקיפה האלימה והלם באמצעות מוט הברזל בראשו של המתלון בעודו שרוע על הארץ. למעשה, פרץ האלימות פסק בשל השימוש שעשה המתלון בשלב זה בגז מדמיע. אף בהמשך, לאחר הגעת מד"א למקום, לא היסס הנאשם להמשיך באלימות בכך שאיים על המתלון כי יהרוג את משפחתו "אחד אחד", ואילו לדן "הציע" שיטוס לצרפת בטרם יפגע בו, זאת בנוכחות איש מד"א שטיפל במתלון. אף בהמשך, המשיך הנאשם ואמר בנוכחות שוטר שהגיע למקום: "הייתי צריך להרוג אותם, שרמוטות, בני זונות... חבל שלא זיינתי אותם יותר".

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלון סימני חבלה בגבו וכן חתך באורך של כ-10 ס"מ בראשו, אשר דרש טיפול תפירה בהרדמה מקומית. חבלות אלה, חמורות כשלעצמן, הן מינוריות ביחס לפוטנציאל הנזק כתוצאה מהאלימות בה נקט הנאשם. לא נדרש דמיון רב על מנת להבין כי מהלומה דומה בראש המתלון באמצעות מוט הברזל, בעוצמה מעט גדולה יותר, עלולה היתה להביא לקיפוח חיו או לחבלה חמורה לצמיתות.

11. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של תקיפה באמצעות חפץ היא מחמירה ומשתנה בהתאם לנסיבות המקרה ולנסיבות האישיות של מבצע העבירה. ענישה זו כוללת, על דרך הכלל, רכיב של מאסר לריצוי בפועל אף במקרים בהם מדובר בנאשמים נעדרים עבר פלילי (ראו: רע"פ 5655/13 **עמרם נ' מדינת ישראל** (20.11.2014); ע"פ(ת"א) 53005-10-18 **אבנר אבישר נ' מדינת ישראל** (26.10.2020); לגבי נאשמים שאחד מהם נעדר עבר פלילי והשני בעל עבר - רע"פ 1851/19 **רגא אלגריגאוו נ' מדינת ישראל** (20.03.2019); לגבי נאשם בעל עבר פלילי - רע"פ 558/17 **דניאל בן עמי נ' מדינת ישראל** (18.1.2017). מדובר במקרים בהם נעשה שימוש בכלי דוגמת מוט ברזל, ואלה אינם כוללים מקרים של שימוש בסכין). יש להדגיש כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ובין מדיניות הענישה הנוהגת המהווה אך את אחד משיקולים אלה (ע"פ 322/16 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (9.10.2016)). כך, במקרה הנדון יש לתת משקל משמעותי לצורך הנסיבות כמפורט לעיל. לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות מקרה זה, ואת מדיניות הפסיקה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בפועל למשך 8 חודשים ועד למאסר למשך 24 חודשים.

העונש המתאים לנאשם

12. הנאשם יליד 1970, לחובתו שבע הרשעות קודמות, ברובן עבירות אלימות: החל מעבירות איומים והיזק במזיד לרכוש, דרך עבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ותקיפה הגורמת חבלה, ועד לעבירת פגיעה כשהעברין מזוין. הנאשם אף ריצה מאסרים בפועל וכן בדרך של עבודות שרות. הרשעותיו האחרונות של הנאשם ניתנו במסגרת שני תיקים נפרדים ביום 6.2.2013, בהם הוטלו כנגדו מאסרים מותנים. העובדה שמאסרים מותנים אלה לא היוו הרתעה כלפי הנאשם מלשוב ולבצע עבירות אלימות חמורה, מוסיפה מידה של חומרה לחוסר המעצורים וחוסר המורא שהפגין באופן ביצוע העבירות. נדבך נוסף לחומרה, הוא תקיפת המתלון בתיק הנדון בדרך דומה לזו בה הורשע במסגרת הרשעתו האחרונה בשנת 2013: מהלומת ברזל בראשו של המתלון (ת"פ 7733-08, טמ/2). כמו כן, לא ניתן לזקוף לזכות הנאשם קבלת אחריות על מעשיו, גם אם לאחר הרשעתו הביע חרטה מילולית. לצד נתונים אלה, יש להתחשב לקולא בנסיבות חיו המורכבות של הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי בעדות המטפל, בסיכום הרפואי ובחוות הדעת הפסיכיאטריות. בנוסף, משקל מקל מסוים יש לתת לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, על אף הרקע לכך כמפורט לעיל.

שיקולי שיקום

13. ב"כ הנאשם לא ציינו מהי עמדתן לגבי מתחם העונש ההולם, אך מיקדו בהחלט את טיעוניהן במתן משקל רב

לשיקולי שיקום הנאשם. בהתחשב במתחם הענישה שנקבע, יש לבחון האם ניתן לסטות ממנו משיקולי שיקום בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין. סעיף זה קובע כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ולקבוע אותו בהתאם לשיקולי שיקום, ככל שמצא כי הנאשם השתקם או קיים סיכוי של ממש שישתקם. את שיקול הדעת בסוגיה זו יש להפעיל בצורה זהירה ומדוקדקת:

"נקבע לא אחת כי יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בתוך כך, נקבע כי יש לבחון, בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת אשר הובילה אותו לביצוע העבירות...כן נקבע, כי יש לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, ולסטות ממתחם הענישה ההולם רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם"
(ע"פ 1229/19 יפתח סלומינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.7.2019)).

מספר הנמקות מביאות לקביעה כי במקרה הנדון אין לחרוג ממתחם הענישה:

ראשית, אין ספק כי הנאשם נוטל חלק פעיל בהליך טיפולי לאורך תקופה ארוכה ומפיק תועלת מהליך זה בתחומי חיים שונים. ניתן אף לקבל את הערכת המטפל כי הנאשם **"מנסה לשקם את חייו באופן אמיתי וכנה"** (עמ' 98 ש-28-29 לפרוט'). יחד עם זאת, לא השתכנעתי כי הנאשם סיים הליך שיקום משמעותי לעומת הימצאותו בשלב מסוים במהלכו (סוגיה שלא הובהרה די על ידי המטפל). באופן דומה, קשה לקבוע כי קיים סיכוי ממשי לשיקומו. ספקות וסימני שאלה ללא מענה, מתעוררים בשל נתונים שונים:

- על אף קביעת המטפל כי הנאשם משתף פעולה בטיפול באופן מלא ואמין, לרבות שיתוף באירועי אלימות מעברו (עמ' 94 ש-26-27, עמ' 97 ש-21, עמ' 98 ש-31 לפרוט'), העיד המטפל כי הנאשם **"שיתף באירועי אלימות מגיל צעיר, 20-30 ועל האירוע הספציפי שאנו עומדים עליו פה, זה לא אירוע ששוחחנו עליו"** (עמ' 97 ש-24-25 לפרוט'). דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם שלוש מהרשעותיו הקודמות של הנאשם בגין אירועים שהתרחשו בעת שהיה בן 35 (פציעה כשהעברין מזוין, תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, ותקיפה הגורמת חבלה). בנוסף, העובדה שהאירוע בו הורשע הנאשם בתיק זה עדיין לא נדון עד כה במסגרת הליך טיפולי שנמשך כשנתיים, מוסיפה על התהיה ביחס לשלב הטיפול בו הוא מצוי והאפשרות לבסס סיכוי ממשי לשיקומו.

- סוגיה נוספת המעוררת קושי בקבלת עמדת ההגנה, קשורה לדברים העולים מגזרי הדין בהם הוטלו כנגד הנאשם מאסרים מותנים ביום 6.2.2013: כב' השופט שגיא קבע כי לנאשם נתונים נפשיים לא פשוטים, כפי שעלה מתסקיר ומחוות דעת פסיכיאטרית, וכן היפנה לעדות עד הגנה אשר תיאר את התמדת הנאשם והתקדמותו בהליך טיפולי; כב' השופט עוזיאל התחשב בדרך השיקומית שעבר הנאשם, לאחר שבא כוחו באותו הליך טען כי הנאשם **"עלה על דרך המלך כבר 15 חודשים, גם בעזרת שרות המבחן הוא משמש כחונך ולומד באוניברסיטה"** (טמ/1). המטפל העיד בפני כי היה חשוף רק לחומר משנת 2015 (עמ' 97 ש-5-6 לפרוט'). לפיכך, לא התקבלה למעשה כל התייחסות נדרשת מצד המטפל לגבי הנתונים הנפשיים שליוו את הנאשם בעבר וההליך הטיפולי שעבר, אשר בסופו של יום לא מנעו ממנו מלבצע את העבירות בהן הורשע בהליך הנוכחי.

- באופן דומה, ההפוגה הקיימת בביצוע עבירות מצד הנאשם אינה מסייעת בהכרעה לגבי סיכוי

שיקומו: עיון בגליון הרשעות הנאשם מעלה כי חלה הפוגה של כשש שנים בין ביצוע עבירת פגיעה כשהעברין מזוין, אותה ביצע בשנת 2005, ועד לביצוע עבירת האיומים שביצע בשנת 2011. הפוגה נוספת חלה עד לביצוע העבירות בהליך זה בסוף שנת 2015. מכאן, מהפוגות כאלה ואחרות בביצוע עבירות על ידי הנאשם אינן מסייעות בהכרעה לגבי סיכוי שיקומו.

לפיכך, ומבלי להקל ראש בסימנים החיוביים של הטיפול, לא השתכנעתי כי מדובר בשינויים יסודיים, כבדי משקל ויציבים, המבססים שיקום או סיכוי ממשי לכך.

שנית, האירוע הנדון שוכן בגדרי הוראת סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין כמבסס מידת חומרה יתרה במעשה העבירה וכן במידת אשמו של הנאשם. הדבר הוא בבחינת למעלה מהדרוש ולכן אפרט בתמצית בלבד התייחסות לנסיבות הבאות: עזיבת הנאשם את נקודת המפגש עם המתלוננים; ריצתו אל אתר בניה; חזרת הנאשם אל המתלוננים כשהוא חמוש במוט ברזל ארוך; תקיפת המתלונן על ידו בשתי חבטות בגבו באמצעות מוט הברזל; מהלומת מוט הברזל על ידי הנאשם בראשו של המתלונן בעת שהיה שרוע על הארץ. החומרה היתרה של מעשה העבירה ושל מידת אשם הנאשם, נובעת משילוב נתונים אלה וכן משליטת הנאשם בשלביו השונים של האירוע, יכולתו לעצור את המשך התקיפה אך בחירתו לנקוט בפעולה שעלולה היתה להביא לתוצאות בלתי הפיכות. בנסיבות אלה, ככל שהייתי קובע כי שיקום הנאשם עלה יפה או כי קיים סיכוי של ממש לשיקום, הרי שהיה על הנאשם להוכיח בנוסף "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן", כפי שמורה סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין. מדובר בתוספת ש"**חייבת להיות מהותית ביותר**", וכן נדרשת הקפדה יתרה על קיומן של אותן נסיבות "**מיוחדות ויוצאות דופן**" (ע"פ 5579/19 **מדינת ישראל נ' מלחם**, פסקה 8 (9.2.2020)). בנסיבות המקרה, הנאשם לא עמד בנטל הוכחה זה.

שלישית, אף ככל שהנאשם היה צולח את שתי המשוכות שלעיל, יש לזכור כי מדובר בסוגיה המצויה בשיקול דעת בית המשפט, כאשר שיקול השיקום אינו השיקול היחיד שיש להתחשב בו בעת גזירת העונש:

"הקלה בעונשו של נאשם בשל שיקולי שיקום מהווה חריג לכלל העומד ביסוד תיקון 113 לחוק העונשין, שעל פיו 'העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו'"
ישראל, פסקה 12 לחוות דעת כב' השופט אלרון (18.4.2018). ראו עוד: ע"פ 671/19 **דוד חיים אבוטבול נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (7.10.2019).

חומרת מעשי הנאשם ופוטנציאל תוצאותיהם הם כה ניכרים, עד כי עקרון ההלימה אינו מתיר כל ענישה שלא תכלול רכיב של מאסר בפועל.

סוף דבר

14. לאחר ששבתי ושקלתי את כל האמור לעיל, אני מוצא כי יש להתחשב בנסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם, בהליך הטיפול אותו הוא עובר וכן בחלופי הזמן, בדרך של חפיפה מלאה בין כל המאסרים המותנים וחפיפה חלקית בינם לבין העונש שיוטל על הנאשם. מכלול הנסיבות האישיות מציב את הנאשם קרוב למרכז מתחם הענישה שנקבע, אך מעט מתחת לו.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

עמוד 6

א. מאסר למשך 12 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלת המאסרים המותנים אשר הוטלו על הנאשם במסגרת ת"פ 7733-08, שמשכם 6 ו-3 חודשים, וכן המאסר המותנה אשר הוטל על הנאשם במסגרת ת"פ 37739-10-11 שמשכו 3 חודשים, כך שיופעלו בחפיפה מלאה זה לזה. מחצית מתקופה זו תופעל בחופך לעונש שהוטל על הנאשם ומחציתה במצטבר, כך שבסך הכל ירצה הנאשם מאסר למשך 15 חודשים.

ג. 7 חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ה. פיצוי למתלונן בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.9.21.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח תמוז תשפ"א, 28 יוני 2021, במעמד הצדדים.